

Выходитъ въ Львовѣ ще Вторника, Четверга и Суботы, въ будні рукихъ охватъ о 4-й годъ попод. Литер. додатокъ Бюлетеня „Львовскій вѣстникъ“ выхлдитъ по 3 печат. ар. въ годъ попод. 15-го и послѣднього дня каждого мѣсяца. Въ будні рукихъ администрація „Дѣла“ Ч. 44 ул. Галицка.

Всѣ листы, посылки и рекламация подлежатъ пересылкѣ по вѣстнику: редакция и администрація „Дѣла“ Ч. 44 ул. Галицка.

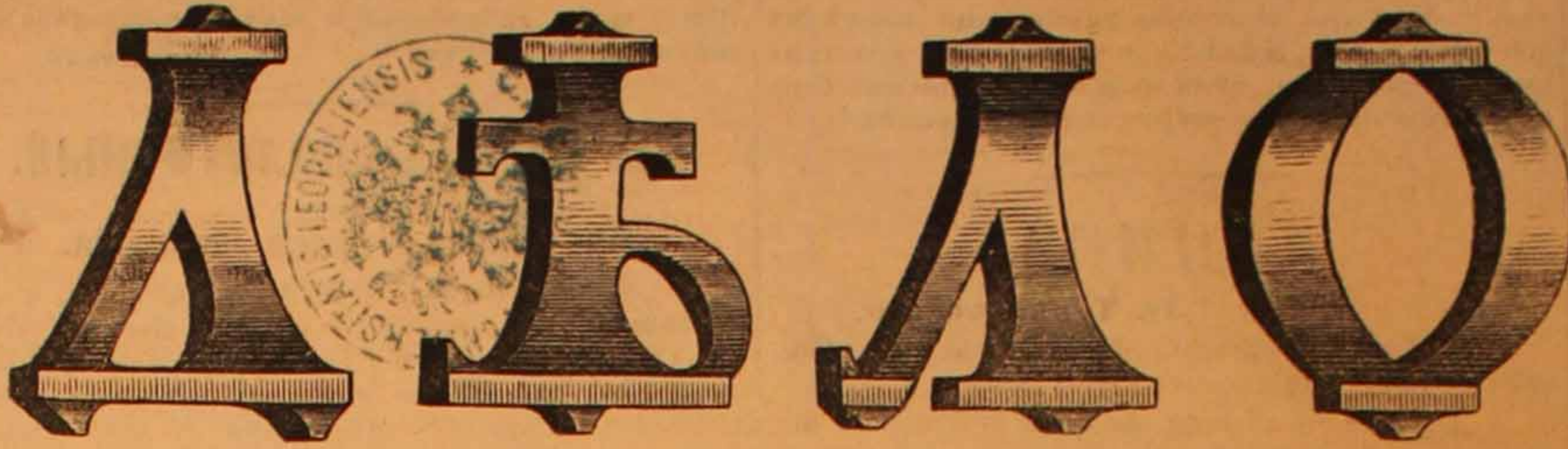
Рукописи не возвращаются только на поперядке с авторе жемъ.

Подлинное число стоитъ 12 кр. в. в.

Огладшени принимаются по цѣнѣ 6 кр. в. в. бѣтъ однострочки печатной.

Рекламация неопечатаній вѣдѣтъ отъ порта.

Предплату подлежатъ пересылкѣ вѣстнику (наилучше почтой) въ пореказомъ до: Администрація часописи „Дѣло“ ул. Галицка Ч. 44.

Предплати на „Дѣло“ для Австрій		для Россіи:	
на пѣльскій рубль	12 гр.	на пѣльскій рубль	12 рубл.
на пѣльскій рубль	6 гр.	на пѣльскій рубль	6 рубл.
на чверть року	3 гр.	на чверть рок.	3 рубл.
съ доп. „Библиотекъ“	въ доп. „Библиотекъ“	съ доп. „Библиотекъ“	въ доп. „Библиотекъ“
на пѣльскій рубль	16 гр.	на пѣльскій рубль	16 рубл.
на пѣльскій рубль	8 гр.	на пѣльскій рубль	8 рубл.
на чверть року	4 гр.	на чверть рок.	4 рубл.
на самыя додатокы	въ самыя додатокы:	на самыя додатокы:	въ самыя додатокы:
на пѣльскій рубль	гр. 5-	на пѣльскій рубль	5 рубл.
на пѣльскій рубль	гр. 2-50	на пѣльскій рубль	2 рубл.
на чверть року	гр. 1-25		
Для Византизма, киритъ Россіи:			
на пѣльскій рубль	15 гр.		
на пѣльскій рубль	7-50 гр.		
на чверть року	3-75 гр.		
съ доп. „Библиотекъ“	на самыя додатокы:		
на пѣльскій рубль	19 гр.	на пѣльскій рубль	6 гр.

Чого хочуть отъ насъ Россіане?

(Дальше.)

Прихильники національного нивельованя и ассимиляціи племенныхъ рѣзновидностей любятъ часомъ асылатися на такой аргументъ, що нѣбы то самы тѣ рѣзновидности мають природный потягъ до подобной интеграціи. Але мы не знаемо доси нѣ одного прикладу въ исторіи, щобъ чисто нормальнымъ порядкомъ яке-небудь самостойне племя въ повной загальности своихъ видовыхъ отѣнѣтъ, выбравши по доброй воли мову та народность котройсь одной рѣзновидности свои, еп masse переняло и вассиломо собѣ ихъ, отръкшихъ у всѣхъ своихъ частяхъ отъ власныхъ, частныхъ, индивидуальныхъ прикметъ. Такого рода національна и языкова интеграція, коли лучаеться часомъ, то не иначе, якъ только въ сферѣ поодинокихъ частей середъ якихъсь особныхъ вѣтокъ племени — и середъ больше-менше обмѣжованой группы не переходить дальше по-за найбывшій до себе рѣзновидности, поодинокъ слабкѣ ще самостойными задатками оригинального жия, цѣльно связанъ межи собою спѣльными характеристичными, прикметами и охотнотягучій до одного якогось спѣльного собѣ центра; — але нѣколи не обймае собою цѣлого вагаломъ самостойного племени.

Отже процесъ подобной интеграціи оказався возможнымъ н. пр. въ группахъ: французскій, италіанскій, испанскій, португальскій, — але не въ цѣлому племени романьскому; возможнымъ оказався также въ группахъ: нѣмецкій, англійскій, голландскій, шведскій, норвегскій, данскій, — але не въ цѣлому племени германьскому; возможнымъ оказався въ группахъ: польско-мазурскій, чехо-моравскій, сербско-лужицкій, сербско-илірскій, повнѣчно-рускій, полуденно-рускій и иншихъ, — але невозможнымъ въ цѣлому славяньскому племени. Навѣтъ мѣми перечисленными группами есть такі, котрыхъ литературный мовы дуже близкѣ до себе, якъ ось н. пр. англійска до голландскій, данска до норвегскій, испанска до португальскій. Каждая пара сихъ мовъ по формѣ и духови не менше, коли не больше, має подобности мѣжъ собою, нѣжъ н. пр. литературна мова повнѣчно-руска съ полуденно-рускою.

Що же до повставаня и ширшого або вузшого розповсюдженя въ племенахъ однихъ якихъсь интегрированныхъ культурныхъ мовъ, — то исторія дае приклады подобныхъ фактовъ только на первыхъ стадіяхъ историчного жията племенъ, — тогдѣ, якъ ще зарѣдки природныхъ діалектовъ мало роввалися, дифференціовалися и отръвнилися отъ себе, а дальше, съ ровномъ тыхъ діалектовъ, розпадаеся на особній мовы, а сама, въ своему первѣстному типѣ, на вѣки замирае. Такимъ способомъ замерла мова латинска, а на ви руинахъ повстала литературный мовы: французска, италіанска, португальска и инші; такъ тежъ замерла и мова старо-славянска, а на ви руинахъ склалися литературный мовы: болгарска, сербска, великоруска, малоруска. Процессъ розкладу старыхъ интегрированныхъ мовъ и ровною натовѣтъ новыхъ дифференціованныхъ не обмежуется навѣтъ большими, родовыми группами племенъ, а иде дальше въ глубь и захоплюе часомъ поодинокѣ, видові національноты группы. Такъ въ Италіи поручъ съ спѣльнымъ языкомъ національнымъ растутъ и роввиваеться уживаній скрѣвъ въ культурныхъ кругахъ товариства мовы особныхъ провинцій; те-жъ самое даеся постерегати по части и въ Нѣмеччинѣ. И именно, процесъ сей энергичнѣше позавъ роввиватися саме въ того часу, якъ сѣ національности добились политичного объединеня.

Фактъ сей самъ по собѣ вельми цѣкавый и поучающий, особливо для тыхъ доктринерѣвъ всякого униформизму, котрі на перекрѣтѣ осно-

вной васады живого руху въ природѣ, по якій матерія и сила, заховуючи внутрѣшну единѣтъ, роввиваютъ безконечну рѣзнообразность въшню, — гадають собѣ, що тогдѣ й рай буде на свѣтѣ, якъ удасться весь рѣдъ людскій натягнути на одно яке копыто, зливши всѣ мовы въ одну мову, всѣ характеры людскі въ одинъ характеръ, всѣ національности въ одну національноту... Пуста мрѣва! Житье иде своимъ природнымъ ходомъ и нѣщо его не спавитъ, — не только марнѣ выгадки кабинетныхъ теоретикѣвъ и политиканѣвъ, але й сама брутальна сила, ломаюча жияте людске по своей впадѣтъ для своихъ спеціальныхъ цѣлей и интересовъ, — бо однообразность — то символъ мертвошчыны, а выразомъ жията и ровною — завсѣгды була й буде безконечна рѣзнообразность. На сей законъ не помогутъ нѣякі гнобленя, бо щѣ має жияти и роввиватися, — то буде жияти и роввиватися по своему, по своей природной вдахи, на перекрѣтъ всякимъ заборонамъ и перешкодамъ...

Репресалии, правда, пеуютъ и гублятъ богато живыхъ и свѣжихъ силъ и натуръ людскихъ, але они й вагартвуютъ ихъ та змушуютъ до тѣснѣйшого сполученя, напряженя, живенной реакціи — и черезъ те саме хотъ и до повольного, але безнастанного поступового роввоу...

Мы Русины-Украинцѣ больше може, якъ инші народы, завнали на собѣ всю правду сказаного. Для судила намъ матися, якъ тому горохови при битѣй доровѣ... Кто не внуцався надъ нами и не намагався переробити насъ на свою подобу? Але мы все таки остоялися, бо у народѣ нашому бувъ свой власный спѣлюющій живецъ, свой самостойный геній, своя индивидуальная душа, котра не давала, не дае и не дасть ему внѣвечитися и перестати бути самымъ собою!

Що выграла Польша въ того, що силкувалася насъ спольщити? На ви власной доли типично выразилися тѣ горкѣ результаты, якѣ дѣстаются отъ аномальной политики примусового вынародовлюваня и перероблюваня живыхъ народѣвъ на свою статью, коли тѣ народы мають вже задатки и потребности власного культурного жията, коли они бажають жияти и роввиватися по своему... У державѣ а и у семьѣ нѣщѣ такъ не пригнѣчуетъ, не пеуетъ та не калѣчитъ людей; нѣщѣ не заводять такого неладу та деморализаціи, якъ деспотична жаждѣ старшихъ: ломати природный характеры, вдахѣ и натуры людскі и перероблювати ихъ на свой ладъ, по влюбленому шаблону. Те, що погубило Польшу, — монструальный свѣтоглядъ ви шляхты, котра признавала настоящихъ людей, громадянъ ба й саму націю въ своей только кастѣ, а въ живѣйшій народной масѣ бачила одно „быдло“, — не було виною лишь одного, самого про себе, олигархичного строю старой Речи-посполитой. Сей стрѣй оказався только найкрасше приспособленнымъ грунтомъ для буйного розросту и выхованя въ повной силѣ такихъ дикихъ поглядѣвъ. Але насѣвне ихъ вродилося на ишлому поли, сплодилось и вывелось иншими факторами жията. Национальна олигархія н. пр. англійска не только не перенялася такими погледами и не обернула своего люду въ „быдло“; не только не довела англійской аристократіи до остатной распусты и безглузда та не погубила своей націи и державы, — але противно, богато зробила, щобъ поднати права всѣхъ единицъ и стандѣвъ свои суспѣльности на такую высочѣвъ, на якій доти не стояли ще инші народы. Ованки теперѣшной деморализаціи и упадку дзвного престижа англійской аристократіи переважно вытѣкають въ такого майже самого жерела, якъ и колишній польскій. Се нехивнѣ наслѣдки панованя Англій въ бѣдолашной Ирландіи...

Отже не сама одна олигархія, чи красше скавати, не сама гегемонія якогось-небудь стану суспѣльного надъ иншими станами, а всяка

гегемонія — чи интеллигенція надъ масами, чи дужшого племени надъ слабыми племенами — ще сама по собѣ, въ своемъ часѣ, може и не бути зломъ, коли гегемоны вѣдуютъ „въ добрѣ панувати“, шануючи всяку людску истоту и помогаючи їи жияти и роввиватися по ви власной натурѣ и уподѣтъ, та на сему именно и опираючи свой престижъ и свое право роввоу; — стаеть же олигархія неспроможнымъ зломъ тогдѣ вже только, якъ закрадутъ до неи коррупціоннѣ первѣстки, роввиваючій фанатичну нетерпимость, вузкій егоизмъ та паразитный инстинктъ...

Пильно ровдивившихъ въ историчныхъ пригодахъ польской народности, треба признавати, що фатальнымъ нещастьемъ для природной польской націи, погубленой зацепленьемъ моральной гангрини рядачимъ ви становъ, сталося те, що завведено у Полякѣвъ уважати засновкомъ найвысшой силы и славы ихъ стародавней Речи-посполитой, именно, недовладне и аномальне сполученье съ нею Руси и охоча нахильность нашего мѣшаного литовско-русского боярства — легко поддаватися полонизаціоннымъ принадамъ та чимъ дужче перебѣгати у польско-шляхетскій таборъ... Отсе то рускій ренегаты внесли съ собою въ коррупціоннѣ польской шляхты найострѣйшу їдѣ деморализаціи и отруили нею на вѣки всю верхню суспѣльность польску.

Якѣ-бы тамъ нѣ бувъ первѣстный щиро-польскій шляхтичъ у себе дома, — днѣ не мѣгъ отръвнитися отъ своего польского хлопа на столько, що-бъ ажъ вневидѣти его всею душею, огудити мовѣ брыдку тварѣ и вважати ва „быдло“, — бо у обохъ ихъ все-таки сула спѣльна батьковщина, спѣльна мова, одна вѣра, одна кровь, одинъ звываѣ, одинъ духъ и одна народность. Въ-перше въ натуру и погледы польского шляхтича фанатичну отраву и погорду его до хлопа внесли съ собою и выплекали ополаченій и ошляхетченій рускій ренегаты, а за ними слѣдомъ также и польскій колонизаторъ руского краю. И се зовсѣмъ природно. — „Мисернѣ то люде“ — каже одинъ историкъ англійскій, вгадуючи про одного ренегата свои націи, — „котрѣ мусать ненавидѣти те, що такъ натурально каждому треба любить.“ А якъ же ренегатамъ любить и шанувати те, отъ чего они самѣ отступились?... Руске боярство, вдавнѣши вадля ласощѣвъ польско-шляхетского режиму свой рѣднѣйшій народъ, отдуравшихъ отъ его мовы, вѣры, традиціи, народности, — мусѣло погордити и вневидѣти въ души той народѣ. Та самѣ мотивы и товчкы, що заставили его отчахнутися отъ своего люду, були для него поводомъ уважати той люду за низшу отъ себе расу, за „подлый“ станъ, за гидке „быдло“, — а споминъ про колишню единѣтъ его съ тымъ „быдломъ“ вызывавъ пекучій соромъ, котрый додававъ жару гордой огидѣ и отравѣ до того „быдла“ та до всѣхъ его характеристично-национальныхъ придачъ, ровпалюючи варазомъ и люту ненависть до него. А вже й нема на свѣтѣ важкѣйшого ворогованя, якъ до своей рѣднѣ, коли его глубоко щѣсь склотитъ въ сердци... Чувства сѣ ажъ надто добре знаѣтъ всѣмъ запапѣлымъ та помазанымъ въ-верху чужого цивилизаціоннаго высочаямъ, котрѣ, щѣбъ показатися не тымъ, чимъ опѣла стались, неравъ на столько-жъ готовѣ отвернутися и отпахнути отъ себе навѣтъ рѣдного батька и рѣдну матѣрѣ, на сколько подлеститися, по сагасѣвски переняти та рабеки поклонитися каждой дурниці своихъ новѣтнихъ вѣрѣвъ и прототипѣвъ... Трудно знайти щѣсь тупѣйшого и гадкѣйшого отъ когды такихъ перевертнѣвъ та высочокѣвъ, ласыхъ только до всего чужого, готового та паньского... Не дурно-жъ народѣ нашъ склавъ про нихъ свою примѣвку: „не дай Господи въ Ивана — пана!“

(Дальше буде.)

Отправка „Нов. Проломови“.

Въ послѣднѣмъ числѣ „Нов. Проломъ“ умѣстивъ статью подъ заголовкомъ „Нашимъ клеветникамъ“, нѣбы-то отповѣдь на вступную статью въ ч. 123 „Дѣла“ подъ загл. „Партійность въ дѣлѣ загально-народномъ“, — кажемо „нѣбы отповѣдь“, бо въ самой рѣчи цѣла та догва статья не есть зовсѣмъ объективною, холодною, поважною вымѣнною гадкою и полемикою, въ котрой читатель мѣгъ-бы поучитися, але подобае на копицю перемолотеной и ватхлой мервы — она зачинаеся и кончитъся тривіальною „бештанною“ личностей (просимо дарувати за сей вулгаризмъ, але днѣ тутъ характеристичный). Може бути, що редакторы „Нов. Пролома“ радѣ вызвати насъ, щѣбъ мы отплачували имъ такую самою лайкою, а тогды они мали-бы случай поднѣсти свою лайку въ „Н. Проломѣ“ ще о одну октаву выше, — але мы на такую дорогу пуститися нѣякъ не можемо, бо надто поважаемо своихъ читателей. Мы держимосея того погляду, що часописъ политична повинна трактувати предметъ спокійно и прилично, доказуючи аргументами а не лайкою, и поважно, а не такъ, якъ то кажуть Поляки: „со ми zrobisz?“ Розумѣеся, не отъ насъ се зависить и нема на те нѣякого закона, котрый повелѣвалъ-бы каждой часописи политичной бути поважною и приличною. Суть не не только у Русинѣвъ, але и у другихъ народѣвъ часописы, котрѣ вяли собѣ за вадчу подразнювати нервы читателя, якъ и въ театрахъ не все дають трагедіи, а часомъ грають и фарсы. Тутъ спекулюеся на те, що не каждый же чоловікъ, отже и не каждый Русинъ, мусить бути серьезнымъ мыслителемъ и политикомъ. Коли-жъ здоровый разумъ читателя починае опаматуватися и бунтуватися противъ такого трактованя политички, — то на те суть клакеры, у котрыхъ кожде слово „бештанны“ подѣтеркине червонымъ оловцемъ, бо они „бештанну“ уважають за щѣсь „Pikantes“, — особливо коли редакторъ додасъ ще спору доу бенгалского огню, — и носаетъ съ тымъ, якъ не знати съ якимъ скарбомъ, напештуючи каждому въ ухо: — „То „Новый Проломъ“ побештавъ!“ Отто разъ газета!“ А редакторъ, щасливый, затирае руки. Ну, не завидуюмо...

Приступаемо до рѣчи. Дѣло пошло о банкѣ рускій „Н. Пр.“ помѣтивъ такъ стилизована справовданье въ оборѣ отпоручи. вдов-сирѣтского фонду, що въ него выходило, будь-то-бы денкѣ отпоручики, котрѣ стояли за васадою якъ найкоршоршого ровлученя вдовичого фонда съ банкомъ, заввалися тымъ вруинувати той неповинный банкъ, а о. Сѣчывскому „Нов. Проломъ“ давъ навѣтъ тенденціонно науку, нехай днѣ не оглядаеся на польску іерархію, бо банкъ не можна ратувати польскими грѣшима, и т. д. На таке нѣщамъ неоправдане подсуванье нашимъ людемъ якихъсь „польскихъ“ тенденцій въ справѣ банку, мы отповѣли „Проломови“: „Слухай же Проломе! Щѣ ты говоришь о. Сѣчывскому про польску іерархію? Та-жъ першій до польской іерархіи о помѣчь удавался дръ Ив. Добрянскій: днѣ же, а не Сѣчывскій, пошловъ до банку кравеного, а въ наслѣдство того увидѣло предложение въ оборѣ „Народного Дому“, щѣбы „Нар. Дѣмъ“ давъ поруку за пожичку въ кравеномъ банку. Кто-жъ тогды противъ того выступивъ, якъ не часописи нашей парадіи?“ — На такую нашу отповѣдь „Нов. Проломъ“ не знаходитъ якогось ровзумного аргументу, а ласъ насъ, що, мовлявъ, „функции интеллектуальныхъ силъ (редакция „Дѣла“) перестали быти нормальными“, що „въ канваѣ родомонтадѣ „Дѣла“ пирамидальный пируеты логики“, що се „болѣшаненный бредъ“, „галюцинаціи“ и т. д. Ну, нехай нашѣ читатели судятъ, чи въ нашѣмъ отпорѣ напасти була хочъ крохѣта нелогичности, чи бувъ який „бредъ“? „Нов. Проломови“ вольно не мати поняти о логичѣ, але въ отки на тѣмъ має терпѣти „Дѣло“?

Теперь „Н. Проломъ“ дуже мудрый и революционный: „банкъ треба спасати безъ интервенціи польской“, — а чому днѣ того такъ выравно и револютно не скаванъ тогды, коли польска іерархія посягала на „Нар. Дѣмъ“? А мы предѣ вже тогды скавали тов якъ найвыравнѣше, теперь при тѣмъ стоимо и съ обурунемъ отпахнемо кожду въ тѣмъ дѣлѣ инсинуацію, бо нашѣ читатели наилучше знають цѣле наше поведенье супротивъ банку. Мы все были, всемо и будемо ва ратованьемъ банку отъ упадку и якъ ему доси не откваували въ тѣмъ помочи, такъ и на дальше будемо ему помагати, на сколько лишь зможемо, а то въ уваги на заанжованій тамъ народной, публичной и приватной капиталы, — але не та-

имось з тимъ, що більше намъ ходити о тім народній капиталі, якъ о саму банкову фирму, котра на поглядъ „Пролома“ — „для руского дѣла въ Галичинѣ имѣть такъ важне значеніє“, а на нашъ поглядъ — доси не мала того важного значенія а повинна була его мати. О тімъ далось-бы богато говорити, — ми колись и поговоримо, — а теперъ лишъ тільки скажемо, що черезъ то именно банкъ и похитнувся такъ дуже, що не мавъ на тольк „важного значенія для руского дѣла“, на кільки мавъ важне значеніє для такихъ Михайлівъ, Киндлерівъ е tutti quanti, послушавши имъ за дѣбну корову. Рускимъ, правда, бувъ банкъ для того, що вся Русь съ повнимъ довѣріємъ складала тамъ свѣй грѣшъ, кажемо съ натискомъ вся Русь, бо банкъ якъ той Веспавіанъ не нухавъ гроша, чи днѣ може „украинофильскій“ або „коренно-русскій“. Зъ того титулу нехай же буде вольно и кождому Русинови скавати свое слово въ дѣлѣ банку, — бо очевидно, кождий тутъ интересный и морально и матеріально, и радъ-бы сповнити свое officium boni viri.

Чимъ мы найбільше наравились упривилежованимъ Питіямъ въ дѣлахъ банковихъ, — то тымъ, що вивели дѣла дѣло на публичну дискусію. Мы и теперъ ще разъ заявляемо, що на нашъ поглядъ кожде чисте и честне дѣло мусить стояти на явности. По що туманити интересовану публику, по що робити все на-пѣтемки? Чи свѣдѣти о нормальномъ станѣ нашихъ народныхъ дѣлъ и пр. той фактъ, що доси ще ведеся полемика о тов: хто давъ 75.000 ар. въ фонду вдовичого банку, або що отпоручники фонду до послѣднего свого збору не ввали о тімъ, що фондъ въ однѣмъ 1881 роцѣ вложивъ до банку на книжочку 80.000 ар.? По нашѣ думцѣ, и найбільшій капеляръ, предлагаючи за послѣдній свѣй крейцаръ руску часопись, повиненъ мати право знати о тімъ, що дѣсять съ фондомъ вдовичимъ, якъ який крылошанинъ отъ найбільшого престола. Або вновь чи свѣдѣти о нормальномъ станѣ отношенъ вдовичого фонда до банку той фактъ, що въ комисіи фонда засѣдають директоры та члены управляющего совѣта банку, коли фондъ вступавъ въ банкъ одинъ его директоръ? Не треба тутъ заразъ думати щось злого, але колима обовязковъ якъ на долони.

Не першій то и не послѣдній похитнувся — банкъ рускій. У Русинѣвъ першій, бо доси лишъ одинъ бувъ, але, якъ кажемо, хитался и падали банки, якъ снопы, и будуть падати черезъ владу господарку, недбалство, непотизмъ, мальверзаціи и т. д. Дѣло въ тімъ, що нехай на підъпадку чи й упадку банку тратять собѣ гривдери, спекулянтъ, люде гонячі за выскомъ, — а не фонды, що мають годувати вдовъ, сирѣтъ та бурсакѣвъ. Тутъ одинокое обезпеченіє — не авантуруватись на рівникахъ банковихъ, а шукати для такихъ капиталѣвъ певной гипотеки. Зъ той то причини мы стоимъ за розлученіємъ вдовичого фонду съ банкомъ, на скільки можна, и стояли за тымъ, щоби „Нар. Дѣмъ“ не авантурувався порукую за банкову позичку. Зъ той причини мы и не могли не прилепенути ухвалѣ такою значною більшости отпоручникѣвъ фонду и видимою интенціо самого предсѣдателя збору. Просимо вважати, яка тогды була критична хвиля для банку: 750.000 дефициту, помічи нѣ въ-ѣтки, леда-дѣнь грозить конкурсъ, „Ацієнда“ дає користи проблематичній, а хоче резервѣвъ на лѣтъ десять... Щѣ було иншого отпоручникамъ фонду вробити, якъ вробили? Нехай-бы була „Ацієнда“ поставила грѣшъ на стѣлѣ, — певно инакша була-бы запала ухвала... А такъ, адалася ликвидация лучша, якъ вегетация банку въ дотепершній способъ.

Щѣ до понятія „патріотизму“, о котрый зачепивъ „Нов. Проломъ“, — то мы скажемо, що патріотизмъ невдоровий — то такъжъ лихо. Патріотизмъ а бенгальскій огонь — то вовсѣмъ що иншого. Русинъ уважає своімъ патріотичнымъ обовязкомъ купувати у купця Русина. — але нехай купецъ-Русинъ въ того титулу не дає лихого товару дорожше, якъ жидъ. Русинъ мусѣвъ-бы тогды въ патріотизму купувати товаръ theuer und schlecht, хочъ у жидѣ купивъ-бы billig und schlecht. Такъ само и съ банкомъ. Зъ того титулу, що банкъ — рускій, — не виходить, щоби Русинъ мавъ, терпячи страту, мовчати и ще може славословити... Се говоримо въ теоріи, бо въ практицѣ, при нынѣшнихъ нашихъ отнесеняхъ, годѣ в сеи правды скавати и справдѣвъ въ рѣжнихъ мотивѣвъ не кажеся, але вже бо-дай нехай буде вольно — не славословити... Est modus in rebus и sunt certi fines...

На закінченнє ще одно. „Нов. Проломъ“, щоби его „родомонтада“ противъ личностей не надто вже вразила читателѣвъ, уважавъ потрѣбнымъ похвалити бл. п. Вол. Барвѣньского. Имени пок. Барвѣньского не разъ вже деякі паничѣ, — котрыхъ покійникъ за життя державъ, якъ то Нѣмецъ каже, „zehn Schritt vom Leib“, — уживають за параванъ при поступкахъ такихъ, котри покійникъ бичувавъ безъ милосердія. За те ему за життя назвали досить горячого сала за шкуру, — теперъ его нѣбѣ величаютъ... Господине! Поступайте вы лишъ тою дорогою, якою поступавъ незабутной памяти Володимиръ Барвѣньскій, а тымъ вы найкрасше его величаютъ! Тогды скрѣпитесь ропочате намъ дѣло угоды, едности мѣжъ Русинами и умѣхнеся наша залакана Русьмати! Якъ-небудь въ-далека вы стояли отъ

него за життя, — то духъ его влиняє до васъ и обгорне васъ, якъ насъ теперъ обгортає... Але при томъ все тамте, що послѣднѣя его статья въ „Дѣлѣ“, яку написала его трясулася вже рука, була вымѣрена противъ бенгальского огня въ журналистацѣ нашѣй!

ДОПИСИ.

Зъ Турчаньского.

(Сборчикъ декалний въ Борзни. — „Безуты идуць! Що робити?“)

Дня 4 л. падолиста отбувся соборчикъ деканата высочаньского въ Борзни, на котрый прибуло 14 священникѣвъ. По богооуженому слѣдувавъ соборчикъ, а потому всѣ священники поспѣшили на посвященіє нового приходѣта. Однакъ не о соборчику хочю поспѣдити нашъ рускій свѣтъ, а о тімъ, що за дебату були по соборчику ажъ до опівночної поры. Се зновъ не тому пишу, щоби похвалитися, але щоби другихъ одушевити.

Провѣдна гадка всѣхъ розговорѣвъ, розборѣвъ и внесенъ тыкала головно того: „якъ мы Русины, а именно священники высочаньского и жукотиньского деканатѣвъ, маємо собѣ поступати, щоби парализувати волей ворожѣ замахи якъ на нашу церковь, такъ и на нашу народноту. Головнымъ моторомъ сеи гадки бувъ о. Мих. Прухницькій, парохъ Турки. Сей мужъ на окрѣбъ перенятый чисто-рускою, дѣяльно-патріотичною кровію, попросивъ збранихъ о голосъ и промовивъ:

„Справа, котру нынѣ замѣряю подати вочотцямъ подѣ дебату, есть такъ пекучою, що годѣ намъ на ю ровнодушно глядѣти. Графъ Шамборъ, властель домніи Лѣмна, умираючи записавъ дуже великій маєтокъ на бѣднихъ. Екскому торкою того завѣщанія постановивъ свою жену. Графиню подобши проворній Езуиты и дорадили їй, щоби въ Лѣмнѣ выбудувати велику фабрику, бо бѣднѣ люде мали-бы заробокъ. Ва, якъ люде? Може нашѣ? Нѣ! Мають спроведити люде чужихъ и для нихъ побудувати тамъ костель и дати имъ вхного кѣндза. Разомъ съ тымъ костель мають будуватися ще три въ Борзни, Высоцку выжнѣомъ и Розлучи, а до нихъ мають настати такъжъ лат. кѣндзы, платни зъ якогось фонду. Щѣ за мисію будутъ мати тіи костели оередъ руского народа въ горахъ, — легко догадатися. Не виша она, якъ щоби нашъ народъ златинцѣта, а оттакъ ополщити. Коли отже завчасу не подамо собѣ рукъ и не возьмемося до працѣ, щоби нашъ народъ до себе прикувати, — то хочесъ менѣ вѣрнати, що за кільки лѣтъ такъ поважне чило рускихъ священникѣвъ не зѣбѣеда на соборчикъ... хочю ще дальше поспунитися: що таки насъ выженутъ цѣлкомъ, якъ непотрѣбѣвъ. Воец. отцѣ зволѣтъ тутъ взяти тую справу подѣ дебату и оттакъ выгчыти дорогу, по котрой поступати намъ, щоби мы съ народомъ не пропадѣ.“

Промова о. Прухницького вразила притомныхъ въ само сердце, чего доказомъ кѣлькагодинна дебѣта надѣ поднесеню намъ справую. Майже всѣ забирали голосъ. Оди говорили, що надѣ тымъ треба застановитися дома, а оттакъ зѣхатися и щось позитивного покласти; другі казали, що годѣ намъ що вѣдати; а инші, щоби просяти графиню Шамборову понехати будову костелѣвъ, а удѣлати значній запомоги на будову церквей въ нашихъ горахъ, позаякъ тіи-жѣ суць въ дуже лихомъ станѣ.

По такихъ рѣжвородныхъ перегадкахъ забравъ голосъ одинъ свѣтскій Русинъ, гѣсть въ домѣ о. Прухницького и зѣвѣтивъ яко певну рѣчь, що больша посѣлѣсть Лѣмна зѣ всѣми маєтностями и записами посмертными не есть анѣ графинѣ Шамборовѣ анѣ графу Шарму, котрый нѣбѣ мавъ закупати Лѣмну, а есть она Езуитѣвъ подѣ фирмою гр. Пармы и гр. Шамборовѣ. Запомоги для церкви и инші цѣли годѣ намъ отъ нихъ сподѣватися. Намъ только дѣлати власными олами, и то чимъ скорше, тымъ лѣпше, а не откладати на завтра. „Я думаю, — говоривъ онъ, — що кому дорогій рускій народъ, то буде старатися его поднѣти просвѣтою до самостоятельности. Дятого предкадѣтъ, щоби священники старалися о хорошій свѣтъ въ церквѣ, церкви прикаршали, а коли де який праяникъ, якъ найбільше зѣбѣдился, и то що найменше съ трема проповѣдями, а поближкѣ навѣтъ съ процесіями и съ якъ найбольшимъ блескомъ богооуженія отправляли. Можуть Езуиты прерѣжнати своими комедіями по Кальваріяхъ стягати до себе только люда, — то можемо и мы найти на то годній способъ. Дальше мусѣтъ священники старатися, о скільки можна, закладати читальнѣ и народъ всякими можливыми способами до себе прятягати, а не отныхати, тогды певно нѣ костели, нѣ хитрѣцѣ езуитокѣ не приманятъ его на свою сторону.“

Тую гадку ще больше скрѣпивъ о. Яворскій, парохъ зѣ Лѣмни, жукотиньского деканата. О. Яворскій вѣловъ, щоби vybrати трехъ священникѣвъ зѣ деканата высочаньского, а трехъ зѣ жукотиньского до комитету выконуючого, котрый мавъ осуцяти подану програму. Сей комитетъ мавъ вызвати на певній мѣсця священникѣвъ съ проповѣдями на подану тему, другихъ зѣ богооуженіємъ, а поближкѣхъ съ процесіями. — Проектъ сей всѣмъ подобався и его одобрено. Ще було дуже важне внесенє о. Ант. Венгрииновича, щоби братства церковнѣй лучилися разомъ до закупки свѣтла церковного зѣ „Народной Торговлѣ“ у Львовѣ. Всѣ священники дуже радо на те поирстали и обидцѣ приложили свою руку до сего. Самъ же о. Венгрииновичъ мавъ занятися спровадженіємъ свѣтла.

Позано доперва порою зачали овещенки розѣбѣднѣти охъ надѣєю на лѣпшу долю. Дай Боже, щоби тѣ вносєня и замѣры дочекалися якъ найкрасшого успѣху!

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Зъ спѣльныхъ делегаций.) Дня 11 н. с. листопада радѣли чотыри ополученій комисіи угорскѣй (Viergausschuss) надѣ кредитомъ окупаціоннымъ для Босоніи и Герцоговини. На рѣжній запытаня отповѣдавъ министръ Калѣй, доказуючи, що удержуванє отдѣловъ патрульовыхъ (Streiftruppen) оказуєся ще на якийсь часъ потрѣбнымъ, — бо якъ минушого року такъ и теперъ съ настаніємъ способнѣйшомъ для розбищѣта поры року показалося зновъ ватаги розбищѣтъ въ силѣ отъ 13 до 14 головъ. Интересъ правительства вымагає конечно, щоби приданѣта розбищѣтвѣ якъ найнегичѣйшими средствами. Министръ сконстатувавъ зворотъ на лучше о стѣлѣ, що нѣ одинъ зѣ жителѣвъ не прилучився до розбищѣтчихъ ватагъ, що розбищѣта приходѣтъ зѣ по-за границъ окупованыхъ провинцій и що ватаги не допускаются большихъ розбоѣвъ. Зѣ другой стороны признавъ однакъжъ Калѣй, що рухами розбищѣтчихъ ватагъ кермує певна политична тенденція. Доказомъ сего, що отношеня въ окупованыхъ краяхъ поправилося, есть такъжъ фактъ, що рекрутация въ цѣломъ краю отбулася въ наилучшѣмъ порядку и середѣ оставивши, котри управляютъ до вносєня, що всѣ вероты населения о только освоилися съ инотипичною поборою, що на будучнотѣ нема причини боятися якогю-небуду опору. — Цѣлыи контингентъ рекрутѣвъ доставлено съ незвычайною легкостею. Новобранцѣ ставилися майже безъ выемки и то навѣтъ въ найбѣршихъ округахъ, именно такихъ, котри давнѣйше были выставленнѣ на агитацию. Самі родачѣ заохочуютъ свѣихъ сыновѣвъ, щоби затыгалися до войска, а увольненій просили, щоби имъ вольно было вступити до арміи яко добровольцямъ. — Въ дальшихъ овиохъ выводахъ казувавъ министръ на льояльнѣ стаціи черногорскѣй газеты урядовой, зѣ котрыхъ можна пересѣдчитися, що въ Черногорѣ наступила змѣна переконаня въ користнѣмъ направлєнію для австро-угорской монархії. Хочъ жеми Австрією и Черногорією не существуетъ трактатъ о выдаваню збѣгшихъ переступникѣвъ, то послѣдними часами на реквизиацию австрійскихъ властей выдала Черногора двоухъ утѣкачѣвъ герцеговинскихъ, обжалованыхъ о злочинство убійства. Така обява доказуєтъ, що правительство черногорское бажає супротивъ насъ поступати льояльно.

— Навѣтъ при нормальныхъ отношеняхъ представляєся теперѣшня жандармерія недостаточною и въ виду того заходѣтъ потреба задержати и на дальше патрульѣй колюмны, а кошты удержаня ихъ знайдутъ достаточну компензату въ редуциіи арміи окупаціонной. — Министръ взявъ подѣ розвагу пытанє основаня греко-православного викариату въ Банялюцѣ, котре представляєся надзвычайно важнымъ для интересовъ религиозныхъ населения, но министръ не можѣ еще означити, въ який способъ справа та мала бы бути залагоджена. — Министръ, обговоруючи отношеня финансовѣй, наводитъ цифры въ доказѣтѣ, что иде до лучшого и констатуетъ користный результаты, осягненнѣ въ новооткрытыхъ копальняхъ соли. — Переходѣтъ отъ десятины до податку грунтового дасть перевестися лишъ съ великою осторожноостею. Помѣры катастрофальнѣй готовѣ, но передовѣсьмъ треба уопорядкувати отношеня посѣлѣости. — Окупованій край будутъ могли самі покрывати кошты на нихъ выложеній, бо суть о много продуктивнѣйшій, якъ зѣ початку воѣ думали. Министръ отповѣвъ оттакъ на кѣлька запытанъ, почѣмъ цѣлыи бюджетъ принятю съ невеликими модификаціями. — Дня 11 н. с. листопада зѣ полудня отбулося пленарне засѣданнє угорской делегации, на котромъ предложено выгтовленій въ комисіяхъ сывозданя. Зѣ оныхъ предложєнь залагоджено дня 13 сывоздана комисіою: финансовѣй и контрольной, а нынѣ мавъ прійти на дневный порядокъ справозданнє комисіи для справъ заграничныхъ. — Делегация австрійскѣй отбула дня 12 н. с. листопада свое перше засѣданнє и приняла згѣдно съ предложєніємъ правительства прелиминарѣ спѣльного министерствѣ окарбу найвысшомъ палацѣ обрахунковой министерства справъ заграничныхъ и ordinariumъ войскового бюджета. Справоздавецъ бюджета военного бар. Гибнеръ казувавъ на зѣбѣдъ въ Скерневицяхъ яко фактъ, що свѣдѣтъ о утверждєно мира европейского, а що его не можна никакше толкувати, сего доказомъ отвысы такъ дипломатѣвъ и правительствѣ, якъ праосы. — Вчера велася въ делегации австрійскѣй дискусію надѣ кредитомъ окупаціоннымъ.

(Новый законъ о процесѣ цивильномъ.) По поводу збрани рады державной появилась въ газетахъ вѣсть, що на еи порядкѣ дневный прійде жеми прочими предложєніями такъжъ проектъ новой процедуры цивильной. Зѣ компетентного жерела заперечили однакъжъ тую вѣдомѣтъ, покликуючюся на се, що наиблизша сеюя за коротка, щоби проектъ сей мѣгъ перейти дискусію. Зѣ той самой причини не прійде такъжъ на дневный порядокъ проектъ нового закона карного. (Соймови угорскому) мавъ министръ комуникаціи предложити проектъ закона о регуляци Дунаю. Кошты обчислено на 15—16 миліонѣвъ, котри мають бути розложенъ на 10 лѣтъ. (Архїєпископа Гагльбауера) именувавъ папа кардиналомъ, а дня 12 н. с. листопада прій-

хавъ нарочно до Вѣднѣ папскій делегатъ, щоби ему вручили кардинальскѣ отзакѣ. Достоинство чилоу достобникѣвъ духовныхъ, не будучиъ И-пшю, здалася, въ нагороду за пропаганду католическому въ Босоніи и Герцеговинѣ, котри бытъ есть головнымъ протекторѣмъ и за-дѣла котри бытъ сывувавъ навѣтъ товариство.

(Цѣлѣй питаня зѣ политичной арижментики.) Подѣ такимъ заголономъ вышѣла на ошторѣ середнихъ шкѣлъ розбирѣна на основѣ математичныхъ операций отношеня Хорватіи до гарѣвъ и выказує супречнѣсть оми краями таковыи постановами закона угодового. Авторъ зашєвъ жеми Хорватією и Угорщиною вымагає, щоби ои неясній постановы были исправленѣ въ депутацияхъ регнаколярныхъ.

ЗАГРАНИЦЯ.

Нѣмецчина. При новыхъ выборахъ, якъ ое можѣа было предвидѣти, зыскали найбільше социальности. Уже до теперъ мають они 15 миліонѣвъ вносєнь. Новѣ выборы треваютъ ще дальше и есть надѣя, що перейде ще больше социалноты. — Нѣмецка рада зывзкова розочала отовды свои спеціалній дебату надѣ бюджетомъ. Новый прелиминарѣ военный для пруского контингенту выносивъ въ ординаріумъ 262.700.000 марокъ (о 1.300.000 больше якъ сего року), въ екстраординаріумъ 11.600.000 марокъ (о 6 миліонивано на 7.200.000 марокъ). — Прусска рада державна розочѣне свои повнѣ засѣданя на сѣдмѣ днѣхъ. — „Nord. Allg. Zig.“ донокоже застужена и Туреччина; представителѣи еи має бути берлинскій посолъ Сандъ паша. Италийскій посолъ доставѣ наказъ, щоби въ сыврѣйшати представителѣ Росіи и Австріи.

Сербія. Зѣ Вѣлградѣ доносятъ до „Кѣлп. Zig.“, що сербско-болгарскій оспѣръ мавъ жеми дѣтими бути остаточно порѣшєный. За зголоно Росіи и Австріи велася переговоры съ Болгарією и оя послѣднѣя дала вдовольную поосєненя, а Сербія зновъ згодилася на урегулєваннє границѣ черезъ змѣнну, користну для обоухъ сторонѣ. Сербия признає прихильнымъ и дружнымъ змѣгнѣмъ болгарского князя великій заолуги, тымъ больше, що его не было въ краю, коли конфликти пограничній а бытъ вернувши до краю старався заразытъ якъ найскорше его залагодити.

Бельгія. Засѣданя парламенту открито 11 н. с. безъ престолоной бесѣды, почѣмъ перше засѣданнє отрочено на олѣдуючий дєнь. Сенатъ выбравъ той оамъ выдѣлѣ що и давнѣйше, именю Анетана президентомъ а Мероде и Ринта его заступниками по чѣмъ отрочено на часъ неозначєный. Коли бруксельскѣй послы выходяи зѣ церкви, пріянтала ихъ товпа народа передѣ церковно. Коля оттакъ вывалися екоминистры, народъ почавъ иронично кричати: „Най же король“. Фрєрь-Орбанъ мавъ слѣдуючюго вѣтрака интерpellовати предсѣдателя кабинету о внутрѣшнемъ положєню. Того дня мавъ такъжъ отбуватися новый выбѣръ бельгийского министра для справъ заграничныхъ, Караманъ-Шиме, въ Флѣпшѣль; наколи-бы его кандидатура упала, наступила-бы мала кризисъ въ бельгийскѣмъ кабинетѣ.

Египетъ. Якъ властиво стоять справы въ Египтѣ а головно въ Суданѣ, трудно нынѣ сказати. Нема днѣ, щоби денеши и телеграми не приносили зѣ оттамъ щось нового и щѣбы того, що одного дня подають зѣ достовѣрного житя, на другій дєнь тогожъ не отклакували. Наколи правда, що доносятъ „Republique Française“ зѣ Маосуы, то въ Суданѣ наступилъ бы великій переворотъ. Газета сѣ ише именю, що воѣ племена жеми Кассала а червонымъ моремъ стаяли по сторонѣ Магдѣи. Першимъ дѣломъ оныхъ племенъ было, що они на край Богосъ, котрый ослѣя угоды адмирала Юета съ абессинскими королемъ Оганнесомъ мавъ бути съ концємъ сего року отогупленнѣй Абессиніи. Они зрабували мѣсто Керенъ и выжидали телеграмъ жеми Хартумѣмъ и Маосуа. Жителѣ зѣ Богосъ повѣдали до Абессиніи. Ворохобня оя поосєнаєтъ тымъ, що Магдѣиєн удалосъ прѣцѣ разъ добути Хартумъ и достати Гордона. Щѣ до сего послѣднего богатыря, то трудно сказати, що съ нимъ вазовѣвѣдѣея; онъ вже только разѣвъ умираєвъ зѣ рукъ ворохобникѣвъ и только разѣвъ отживавъ на ново въ ейропейскихъ газетахъ, що мию воѣтъ поувѣавъ гадка чи Гордонъ не ставося вже яко интѣичною особію „Rep. France“ каже, що английскѣй газеты зѣ умыслу мовчатъ о выше наведеныхъ фактахъ.

НОВИНКИ.

— До 44. Выборѣвъ до рады повѣтвой въ Золочевѣ! Понєже при послѣднихъ выборахъ до рады повѣтвой въ Золочевѣ жеми выборцами рускими зайшло непорозумѣннє, будѣтъ зѣ той причини, що не воѣ выборѣцѣ знали о завязавшѣмъ-ои комитетѣ передвыборѣмъ и о лѣгкѣ кандидѣтѣвъ, — почитую собѣ за обовязокъ яко уступачій радний завѣзвати воѣхъ выборѣцѣвъ на дѣнь 28 л. падолиста о. р. до Зѣлочєва до завѣдного дому Гроскопѣа въ цѣлѣ уложєня лѣгкѣ кандидатѣвъ до рады повѣтвой въ Золочевѣ. — Юстинъ Тарнавскій, уступачій радний. — Выдѣлѣ тов. „Сѣчь“ у Вѣднѣ завязыває воѣхъ своихъ давныхъ товаришѣвъ, котри давнѣйшимъ ро-

камн и торжок передь феріями зь бібліотеки то-варства вызначили книжки, щоби ихъ найдальше до кінца падолиста о. р. звернули до бібліо-теки „Свѣтъ“. Адреса товариства: Wien, VIII, Landongasse 49, A. 2 Stiege, Th. 17. — *Отъ Видюль тов. „Свѣтъ“.*

Читальня руска вь Станиславовѣ отворена, якъ було заповѣдено вь „Дѣлѣ“ ч. 123, дня 9 л. падолиста вь ринку ч. 6, і. поверхъ. Комнаты читальнй лонѣ, веселі и прилично обставлені. Того-жъ дня о 4 год. зь полудня заповнили чи-тальню гутешій Русины, а прибули такожъ па-тріоты зь суобднхъ селъ: священники, мѣж-ники о. Стефанъ Ленкавскій зь Угорникъ, учи-тель народній и господарь. Зборы конституючій товариства открьвъ предѣдатель комитету осно-ватель о. Т. Шанковскій промовою, подѣльсь, що читальня отповѣдає давно почуваній потребѣ, поватавъ членомъ зборныхъ членовъ і запро-совъ на секретаря зборовъ п. Петра Куманов-ского. Дрѣ Окуневскій здавъ зь дѣяльности до теперѣшного комитету и отчитавъ имена жертво-давцѣвъ на устроєнє читальнй. Потому о. пред-сѣдатель зарядивъ прочтанє принятыхъ ч. к. намѣстництвомъ до вѣдомости статутѣвъ и под-давъ тй статуты подѣ голосованє. Статуты при-нято одногласно, а предѣдатель оголосивъ то-товариство уконституованымъ и завѣзавъ при-сутныхъ висписати свои имена. Обѣдла приотпулено до выбору головы и выдѣлу. Головою выбрано суобднѣка конюшторского и пароха станиславѣв-ского о. Теодата Шанковского, а до выдѣлу: о. Іоана Литвиновича, катихита гимназии; п. Оста-па Левничко, проф. реалнй школы; др. Теофила Окуневского, кандидата адвокатуры; Софрона Не-дѣльского, проф. гимн.; дряда Івана Ключенка, канд. адвок.; Петра Кумановского, учит. гимн.; Турака, пєно. урядника и Теодора Стахевича, купця. — Потому проф. Желеховскій прочтавъ телеграммы: 1) Отъ Олександра Кониського зь Кїева: „Ватаку станиславѣвскихъ робитниківъ на нивѣ освѣты и розвоку руского народа. Щастя Боже Вашой читальни!“ 2) Отъ патриотѣвъ чи-тальнй калуока: „Щастя Боже розпочатому дѣ-лу! Працюйте для блага народа, а слава наша не вмере, не поляже на перекорѣ противникамъ!“ Читальня калуока: Теницкій, мѣтоспредѣдатель.“ 3) Отъ товариства „Свѣтъ“ у Вїднї: „Нашъ шир-ій сердечный привѣтъ Вашой работѣ коло на-родной просвѣты! Свѣтъ.“ 4) Зь Тернополя: „По-магай-Богу, Братя, при закладинахъ зѣрева Ва-шого товариского и духового житя! Нехай цѣла Русь — Станиславѣвщина огрѣеся коло него те-пломъ єдности братской и любви до всего, що оное рѣдне! Тернопольско Руска Бесѣда.“ Сер-дечными окликами витали зборанй тй телеграммы. — Ставлено ще кѣлька внесєнє що до дальшого устроєнїя читальнй. О. Латвиновичъ подѣльсь за-слуги дра Теофила Окуневского коло введеня вь житє читальнй, — а выбранный голова заєвня-ючи, що буде трудитись по своимъ силамъ для добра читальнй, закрывъ зборы окликомъ „многая лѣта“ вь честь Є. В. цѣсаря Францъ-Іосифа, ко-тре члены одушевленїи трича повторили. Довго ще продовжались веселї, сердечнї розмовы. — Заразъ во второкъ уконституованє выдѣль: за-ступникомъ головы выбрано п. О. Левничко; секретаремъ п. П. Кумановского; бібліотекаремъ п. С. Недѣльского; касиромъ и господаремъ дра Т. Окуневского. Постановлено устроити вь гру-ди вечерницѣ музыкальнй. Комнаты читальнй отворей цѣлый день, все навѣдуются члены и гостѣ и забавляються до позного вечера читанємъ и товарискими забавами.

Торжественне открьтє читальнй вь Хлѣвчанахъ, вь Равнинѣ, отбулося д. 2 л. падолиста о. р. По ве-черни многочисленнїи мѣцев и запрошенїи гостѣ удался до комнаты отступлено на читальню ч. Лукою Медведемъ, прикрашеною цѣвтами, дива-нами и портретомъ Є. Вел. цѣсаря. Лишь дрѣбна частяна народа могла змѣститись вь комнатѣ, прочїи оглоли изъ внѣ и черезъ отчиненїи двѣ муобли приглядатись и прислухуватись небува-лому торжеству до позной ночи. Хорошо и го-ряче вступило слово выголосивъ ч. Лука Медвѣдъ, цѣвещь церковный, основатель читальнй и закѣн-чивъ его многолѣтствомъ Є. Вел. цѣсаря, котре хоръ отпѣывавъ. Потѣмъ выбрано предѣдательмъ збору о. Омелянского зь Пристанѣ, а бнѣ по-кликавъ на своего заступника о. А. Дольничко, а на секретаря п. Теодора Козловского, власти-теля большой посылости вь Лавриковѣ. О. Омелянскій подякувавъ за довѣрїе и честь ема оку-заву и давъ голосъ о. Дольничкому, котрый пре-хорошо, поучаючо бесѣдою о значеню и зада-чи читальнй, о еи будущихъ результатахъ для Руского народа тронувъ глубоко всѣхъ присут-ныхъ. Одушевленнїи народѣ, неваче вь отповѣдъ на прекрасной слова о. Дольничко, отпѣывавъ грѣбно: „Щастя намъ Боже!“ Потѣмъ о. Омелянскій вь дуже популярнїи способѣ гарно роз-казавъ про долю руского народа вь минушихъ, агадавъ про часы панщиннй, обѣдла схаракте-ризувавъ нынѣшнїи часть и змагана до просвѣты, народного самопознания и самопомочи, хочъ се не обходиться безъ борбы на кождѣмъ кроцѣ, и вь загалѣ порушивъ дуже богато рѣчей, котры на-родъ нашъ нынѣ необходимо знати повиненъ. По той бесѣдѣ хоръ отпѣывавъ „Миръ вамъ братя“. Слѣдувала хороша декламация сына основателя читальнй, Василя Медведя, „До читальнй“, а по-тѣмъ хоръ отпѣывавъ пѣсню „Ще не вмерла Украина“. Оттакъ панна Ирина Омелянска пре-чудно отдекламувала пѣсню „До ластѣвкн“, и навбирала богато оплесковъ, а хоръ отпѣывавъ композицію Вахнянина „Извѣлася наша доля“. Наконецъ 12-лѣтнїи Василю Клебанъ отдекла-мувавъ дуже мило стишокъ: „Чи буде доля, чи нѣ?“ По бесѣдѣ о. Омелянского вступило до чи-

тальнѣ до 100 членѣвъ, майже половина жен-щанъ, а гарнїи примѣрѣ дали панѣ: Петронеля Козлова, дочка мѣцевого пароха, Ольга Лыса кѣвна, Ольга Дольничка, и др. До выдѣлу чи-тальнй выбранїи: ч. Лука Медвѣдъ головою; ч. Ів. Клебанъ его заступникомъ; ч. Федъ Шестакъ секретаремъ; о. А. Дольничкїй бібліотекаремъ и Яцко Трушь касиромъ. По выборѣ выдѣлу зборнй отпѣывали сердечне „многая лѣта“ оо. Омелянскому и Дольничкому за ихъ любовь къ на-роду, — а оттакъ наступило угощенєе гостей прибувшихъ зь Бутычъ, Пристаня и др. Де па-нує миръ и любовь, де священникъ вь громадѣ мовѣ батько мѣжъ своимїи дѣточками, — тамъ надѣятись плоду зь цѣвты читальнй...

На бенефисъ п-ѣ Попеловою улюбленою артист-ки руской сцены, буде во второкъ слѣдуючого тыжня представлена вь рускомъ театрѣ мѣло-драма „Галка“, перероблена зь оперы сь музы-кою Моноухи. Маємо повну надѣю, що не толь-ко почитателѣ и любитель таланту и голосу п-ѣ Попелово, але и вся руска публика поспѣшатъ радо на се представленє и охоче хочъ симъ да-ти доказъ, що знає и умѣе поважати правдивнй талантъ и совѣстну працю своєї артистки.

Зь представлєнїя театрального на доходъ товари-ва „Шидьна Помѣч“, даного рускомъ народнымъ театромъ дня 11 л. падолиста, достало товари-во 39 зр. 15 кр. При той нагодѣ зложили над-датки П. Т.: еп. Сильвестеръ Сембратовичъ 10 зр., дрѣ Пелешъ 4 зр., дрѣ Олександръ Огонов-скій 1 зр., дрѣ Юл. Целевачъ 1 зр., дрѣ Литин-скій 1 зр., проф. Левкевичъ 50 кр., п. Явлыкъ 1 зр., о. Вѣлянскій 1 зр., проф. Юл. Романчукъ 1 зр. Вь имени убогихъ дѣтей складає выдѣль товариства сердечну подяку всѣмъ Вп. дателямъ, а такожъ всѣмъ Вп. Гостямъ, що зволили вь той день явитись на представленю.

Именованє гр. кат митрополита „Dz. Pol.“ до-вѣдуєся, що именованє епископа Сильвестра Сем-братовича гр. кат. митрополитомъ львовскимъ на-ступитъ вже сими днями а именованє митрата о. Пелеша епископомъ станиславѣвскимъ має на-ступити доперва за кѣлька недѣль.

Зь Перемышля пишуть намъ: Дня 20 л. падо-листа о. р. вь праздничнїи день св. Архистратѣ-га Михаила отбулося вь Перемышлї вь передъ-мѣской церквѣ на Болоню (бо катедральнїи храмъ отновляєся) торжественна инстляция и канонична инстляция двоухъ ново-именованыхъ крылошанъ-пралатовъ, двоухъ крылошанъ соборовыхъ якъ и шести ново-именованыхъ крылошанъ почетныхъ. Преосв. архіерей каръ Іоанъ, хочычи той для церкви и народу такъ важнїи актъ вь отвѣтнїи ему способѣ совершити, завѣзавъ до приотпущен-їи при томъ обрядѣ цѣльнй дотеперѣшнїи соборъ канитудьнїи якъ и всѣхъ давнѣше вже постав-леныхъ почетныхъ крылошанъ своєї епархїи. По совершенно обряду инст. тудїйного даннїи буде Преосвященнымъ Владикою вь честь ново-поставленыхъ достойникѣвъ церкви обѣдъ, вь ко-трѣмъ всѣ наведенїи достойники вь числѣ 17 ма-ють взяти участь. Патриотичный кліръ діецеши Перемьской отъ сердца желеа, щоби той день ин-сталациннїи стався подѣ проводомъ возлюблено-го Батька-Владика починомъ свѣтлой еры даль-шого дѣяльности нашихъ достойникѣвъ церкви для блага руской церкви и руского народа.

Жельзниця Стрый-Беснидъ-Мункачѣвъ. „Czas“ до-носить, що будова долъжной части галерїи бе-скадского тунелю зѣ отороны отъ Скольного роз-почалася вже передъ кѣлькома днями; отъ сторо-ны Угорщины розпочалися работы около тако-же самой галерїи ще 1 серия о. р. и выносятся вже около 150 метр. довьны. Будова горѣшної части галерїи на оторонѣ угорской розпѣчєса вже такожъ незадолго. Такимъ способомъ розпѣч-єся за два або три мѣсяцѣ работы около самого тунелю на всѣхъ точкахъ. Наколя не буде жад-ной черешковы, то навѣтъ при значнѣшомъ до-плывѣ воды вода буде перебити долъшну гале-рїю 2 километры доугу до 15 мѣсяцѣвъ, а самъ тунель може бути выготовленнїи за 20 мѣсяцѣвъ отъ нынѣшного дня. На угорской оторонѣ роз-почалася заразъ при самѣмъ полуднево-заходнѣмъ порталю регуляція рѣки Вичи на большїи раз-мѣры.

На почтѣ вь Рогатынѣ якъ не було, такъ и нема слѣду якихъ рускихъ бланкетѣвъ, рецеписѣвъ, картъ кореспонденциннхъ, и т. д., — все лишь польске та польскоє. Законы тамъ не обовязуютъ... Хвальна Дирекция почтъ не повинна довше того терпѣти, бо Русины рогатынскїи дуже огрѣченїи, не хотять подѣисувати польскихъ рецеписѣвъ на рускїи адресы — и лясты лежатъ собѣ на почтѣ! Черезъ шовинизмъ польскїи має терпѣти руска публика?

Намѣстницъ п. Залескїи має бути именованнїи членомъ палаты панѣвъ на мѣсце помершого гр. Генриха Водзвико.

Отъ о. Іоана Петрина, пароха зь Волоосткова подѣ Мостыками одержуємо опростованє надѣ-оланой намъ новянки зь Мостыскъ (ч. 114 зь 2 (14) жовтня), вь котрой сказано, що вь школѣ мостыковїи не удѣляєся рускомъ дѣтямъ наука религїи черезъ руского катихита и ихъ учить религїи катихитъ польскїи. О. Петрыкъ поясняє, що передъ 14 лѣтами черезъ одинъ рѣкъ не уче-но руской религїи вь школѣ мостыковїи зь при-чины немочи бывшого пароха, ажъ на припору-ченєе дек. соборчика обявъ ея нынѣшнїи па-рохъ Мостыскїи, о. Іосифъ Лисовацкїи, подѣ той часть сотрудникъ вь Цѣвржи, ³/₄ милѣ отъ Мо-стыскъ и за нужденну ремунарацію черезъ 6 лѣтъ дѣвчи тыжднево ѣздивъ до мостыской шко-лы. По перенесеню о. Лисовацкого до Тулиго-ловя, его наслѣдники не хотѣли подѣняти того труда и зновъ черезъ цѣльнй рѣкъ школа была безъ руского катихита. Але отъ коли о. Лиско-

вацкїи ставъ парохомъ мостыковскимъ зновъ учить рускихъ дѣтей религїи и дѣти поробили красной уопѣи о чѣмъ може переувѣдчатись ординарият-скїи комисаръ. Доинсуавель отже бувъ зле по-информованнїи, а я уважаю своимъ обовязкомъ выступити вь оборонѣ правды и о. Лисовацкого, котрый богато похвальныхъ заслугъ положивъ для мостыковской школы. — *І. Петрыкъ.*

Подана. Вп. п. Б. Вѣржхлейскїи, дѣдичъ зь Кабаровецъ (повѣта золочѣвского) зволивъ ласка-во своимъ коштомъ цѣлькомъ зреотаврувати бу-дынокъ шкѣльннй, а часто такожъ закулино для нашихъ дѣтей книжки, таблички и иншїи приборы до науки. Складаємо за те п. Вѣржхлейскому и менемъ цѣлон громады и молодежи шкѣльнѣмъ раз-омъ съ учителемъ найшрѣйшу и найсердечнѣй-шу подяку. — Кабарѣвцѣ, д. 6 падолиста 1884. А. Дмитришинъ, начальникъ громады; Ів. Дов-сань, Гр. Кравчининъ, раднїи.

Папоий ордеръ. П. Іосифъ Саламонъ п. к. староста вь Борщевѣ получивъ папоий ордеръ св. Георгїи, котрый при великомъ торжествѣ вручивъ ему делегатъ преосв. еп. Сильвестра крылошанинъ и приходникъ вь Скалѣ о. Костецкїи. По торжественномъ богоуслуженю вь борщѣ-вской церкви, вь котромъ взяло участь много свя-щенникѣвъ и вь присутности урядникѣвъ держав-ныхъ, предоставитель вь радѣ повѣтовыхъ, деле-гатѣвъ епископий по отповѣднѣи промовѣ ор-деръ п. старостѣ. Вь бюрѣ складали п. Саламо-нови урядники, делегаты мѣбѣ и сѣбѣ и много приватныхъ ообѣ свои желаня. По цѣлой церемо-ниѣ отбувся у п. старосты обѣдъ.

На руску бурсу вь Тернополи зѣбравъ о. Еман. Лисовецкїи на всѣлю богослова п. Котлярчука съ п. Евгєнією Глѣбовицкою вь Товотенькомъ 16 ар. 40 кр. Зложили П. Т.: о. Левничкїи зь Си-дорова 1-60 зр., о. Мицьковскїи 1 зр., о. Мацѣ-вскїи 1 зр., о. Котлярчукъ 1 зр., о. Шанковскїи 1 зр., о. Грїг. Ганкевичъ 1 зр., о. Глѣбовцкїи 1 зр., п. Климъ Ганкевичъ 1 зр., о. Грїцина 40 кр. о. Кл. Соневицкїи 40 кр., п. Левъ Кислевскїи 1 зр., п. Екгардтъ 1 зр., п. Мелешкевичъ 1 зр., о. Еман. Лисовецкїи 1 зр.

Перехѣдъ на жидѣвску вѣру. Андрѣй Назаръ, родомъ зь Яворова проживаючїи у Львовѣ, лѣтъ 37 зарѣбникъ при предприемствѣ чїщєня кана-ловъ, котрый передъ 10 роками ожєнїево бувъ съ Матроною Бойко, познакомився бувъ передъ кѣлькома лѣтами съ кельнеркою Бтою и зь сєи причины розвѣвѣя передъ тремя мѣсяцами съ сво-єю жѣною. Коли однакѣжъ Бта не хотѣла съ нимъ жити, рѣшився онъ приняти жидѣвскую вѣру и поѣхавъ до Бѣрки, де дня 2 с. м. подѣвѣся ритуальнѣи операція, вь наслѣдокъ котрой за-слабъ. Коли онгоды муѣбѣв оставитися вь поли-циѣ, щоби оправдатися за выкраденєе постелѣ, образѣвъ, грошей и другихъ рѣчей своєї першої жѣнки, муѣбѣв взяти фїякра, щоби доѣхати на призначенє мѣбѣе.

Вь Цѣвинѣ допустився фельдфебель Лопатынскїи агентату на полковника Зєдєльмаєра подчасъ инспекциѣ. Лопатынскїи стрѣлявъ до полковника и ранивъ его легко вь руку; оубѣдла стрѣлявъ вь себе двѣчи и ранивѣя тяжко вь жи-вѣтъ. Лопатынскїи бажавъ помститися на пол-ковнику за наложеноу на него кару т. зв. „Zim-mergest-y“.

Що то можна вь бѣдѣ прибегнути? Вь однѣмъ селѣ вь Прускахъ прїишовъ екаекторъ податков-нїи до одного убогого сєлїанина, але не мавъ що у него взяти, бо заставъ цѣлого мастку — двѣ безроги. Не надумувачься, поирѣчилявъ имъ до хвѣстовъ картки зь надписею „засєкєвєстровано“ и отѣхавъ. Сєлїанин зарѣзавъ на другїи день обѣ безроги, опрѣдавъ мясо а хвѣсты зь надпи-сами прибавъ на хлѣвахъ.

Именованя и перенесєня. Намѣстникъ имену-вавъ: Іосифа Залеского, Здєслава Геншєрта и Тадея Розборовского провизоричными комисарями повѣтовыхъ, а Станислава Ружовского, Людо-мила Пшасковского и Казимира Скшиньского про-визоричными канцелястами намѣстництвѣ. Дальше черевѣтъ намѣстникъ провизор. комисаря І. За-леского до Бережанъ, провиз. канцєписту Ст. Ружовского до Кольбушовы и практик. канцєп. намѣстництвѣ: Людвика Стрѣшевского до намѣст-ництвѣ, Вацлава Бухлевича до Бялой, Іосифа Лянєа до Городєнки и Володїислава Яворского до Горлицъ. — Министерство торговлѣ именувало офїциала почтового Станислава Смолюховского офїциаломъ рахунковымъ при дирекциѣ почтъ и телеграфѣвъ у Львовѣ. — Краєва дирекция скар-бу именувала Ів. Лупшиньского асистента при рахунковѣмъ департаментѣ министерства, офїци-аломъ рахунковымъ для справъ салинарныхъ при томъ же департаментѣ. — Рада шкѣльна краєва именувала Евгєнію Кубрихга дѣботнѣмъ учите-лемъ школы єтавовай вь Любичахъ.

Дрѣбнїи вѣсти. Цѣсарь дарувавъ зь приватныхъ фондѣвъ 300 зр. запомоги для громады Печєнѣ-жана, пов. коломыѣекого на будову школы. — При арештованю сєлянъ Фикаса и его сына, по-дозрѣныхъ о крадѣжѣ, жандармъ заколовъ багнет-омъ Фикаса а его сына ранивъ лишь легко. — Вь вѣдєвской оперѣ подчасъ пробы, запавѣя ру-комый помѣбѣтъ на сценѣ черезъ що кѣлькихъ ар-тистѣвъ и слугъ театральныхъ упало вь глубину 12 стѣпъ подѣ сцену и декотрѣ зь нихъ тяжко ранилило.

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

Малоруско-нѣмецкого Словаря выйшовъ оєгодня чотырнайцятый выпускъ вь 2 1/2 арк. (38 b—40b, стор. 601—640 Папирница—Пѣддурити) цѣна 50 кр. Вѣд дотеперъ выйшовшїи аркушѣ (чи-словъ 40) коштують 8 ар. а. в. и можна ихъ

достати у автора або вь Друкарни тов. им. Шев-ченка у Львовѣ. Черезъ вѣд редакциѣ рускихъ часописей львовскихъ можна Словарь той замо-лати и грошѣ предплатий на дальшїи аркушѣ пере-рєсєлати. Выпускъ пятнадцатый вже печатєся такожъ вь 2 1/2 арк. — За присланны ласкаво ма-териалы, доповнєня и поправки до мого Словаря складаю сердечну подяку Вп. пп.: Ант. Вѣбян-евичи (зѣ Студїнка), З. Грушєвичи, Ад. Гра-бовєнскому, Ю. Сєльскому, Ник. Колчуякови, Вп. паннѣ Марїїцѣ Бурачиньской, Ник. Лукаше-вичи, Ом. Левичко, Вп. пани Ользѣ Левничкѣ (зѣ Рахинѣ), Соєр. Недѣльскому, Ів. Попєлєви, Ває. Вѣлєцкому, Гавр. Бѣднарѣ. — Прошу всѣхъ Вп. Земляковъ о ласкаву помѣбѣ моральнѣ и материальнѣ вь трудѣ шєро-рукомѣ народнѣмъ. — Станиславѣвъ 14 падолиста 1884. — *Проф. Евг. Желеховскїи.*

Черезъ редакциѣ „Дѣла“ прислали:

На памятникѣ бл. п. Володїимира Барвїнського вильнуло: отъ Вп. Александрѣ Барвїнського зѣ Тернополя 80 ар., зѣ розпродажи 9 примѣрникѣвъ „Скошеного Цѣвту“ 9 ар.; зѣ отсѣтокъ 29 ар. 99 кр. — разомъ съ попередними 1333 ар. 49 кр. Зѣ той сумы выдано на вымурованє гробу и на ексгумацію до теперъ 233 ар. 90 кр.

На стилендию имени Володїимира Барвїнського зложили: Вп. Билинєвичъ 1 зр., М. Вагинскїи зѣ Журна 1 зр., о. М. Левничкїи складку на празнику вь Клячцѣ 7 ар.; за 4 примѣрники „Бєсталанного Сватаня“ 2 ар. 40 кр., за 1 примѣрникъ „Бєсѣды на вѣчу“ 25 кр., за 1 примѣр-никъ „Бєсталанного Сватаня“ 80 кр., — разомъ съ попередними 959 зр. 42 кр.

На „Рускїи Правѣтарь“: о. К. Добрянскїи зѣ Лежахѣвъ 3-25 зр., о. І. Барвїнскїи зѣ Посто-ловцѣ 3-25 ар., Пчт. Читальня вь Вѣлѣмъ Камєнѣ 3-25 ар., о. Т. Глянчикъ вь Городянцѣ 3-25 ар., Пчт. Братство церковне вь Хмельнѣцѣ 3-25 ар., о. А. Балацкїи вь Колодрѣбцѣ 3-25 ар., о. Ком-стантинѣвичъ вь Бѣоску 3-25 зр.

На доходъ товариства „Академическїи Кружокъ“

Вь великой сали „Народного Дому“. РУСКІИ НАРОДНІИ ТЕАТРЪ подѣ зрядомъ И. Бибєровича и И. Грыневецкого. Вь Суботу 3 (15) листопада 1884.

Капраль Тимко

або: **Що насъ губитъ** мѣлодрама вь 5. актѣхъ Т. Ш. съ сѣвѣями и танцами, музыка В. Матюка.

Пазвы актѣвъ: 1. Поворотъ. 2. Намѣва. 3. Громы спа-дѣють. 4. Кара Божа. 5. Щастєе забыло.

Зѣ спѣвудѣломъ хору товариства „Академическїи Кружокъ“.

(Режисоръ: И. Грыневецкїи)

Вь недѣлю дня 4 (16) листопада 1884.

Великїи рыбы

комедїя вь 3 актѣхъ М. Балудцкого, переводѣ И. Грыневецкого.

Закѣнитъ:

Покѣйникъ Опанасъ

Слова и музыка А. Янковского.

Цѣны мѣбѣ: Фотель 1 зр. Крѣсло вь першихъ V-ти ря-дахъ 80 кр., вь дальшихъ рядахъ 60 кр., Партеръ 25 кр., Галерїя 20 кр.

Билетѣвъ и картъ абуаментовыхъ достати можна вь тор-говлїи Вп. Дымета вь ринку и вь комнатахъ тов. „Руска Бєсѣда“ улиця Скарѣбѣека ч. 2, а вечеромъ отъ годннѣ 5-тои при касѣ.

Початокъ о годннѣ 7.

Аптека РУКЕРА во Львовѣ 1009 (110—?) поручає

Специальности и универсальнїи сред-ства Францускїи я иншїи, якъ черезъ ню такъ и черезъ иншїи фїрмы оповѣщуванїи.

Огнетрєвалїи и безпечнїи отъ влому

КАСЫ оєлидно и прекрасно выробленїи оъ американскихъ замками и паски-лѣвыми засовками такїи, якъ я до-ставивъ львовскому магистратѣ, продаю дуже дешево

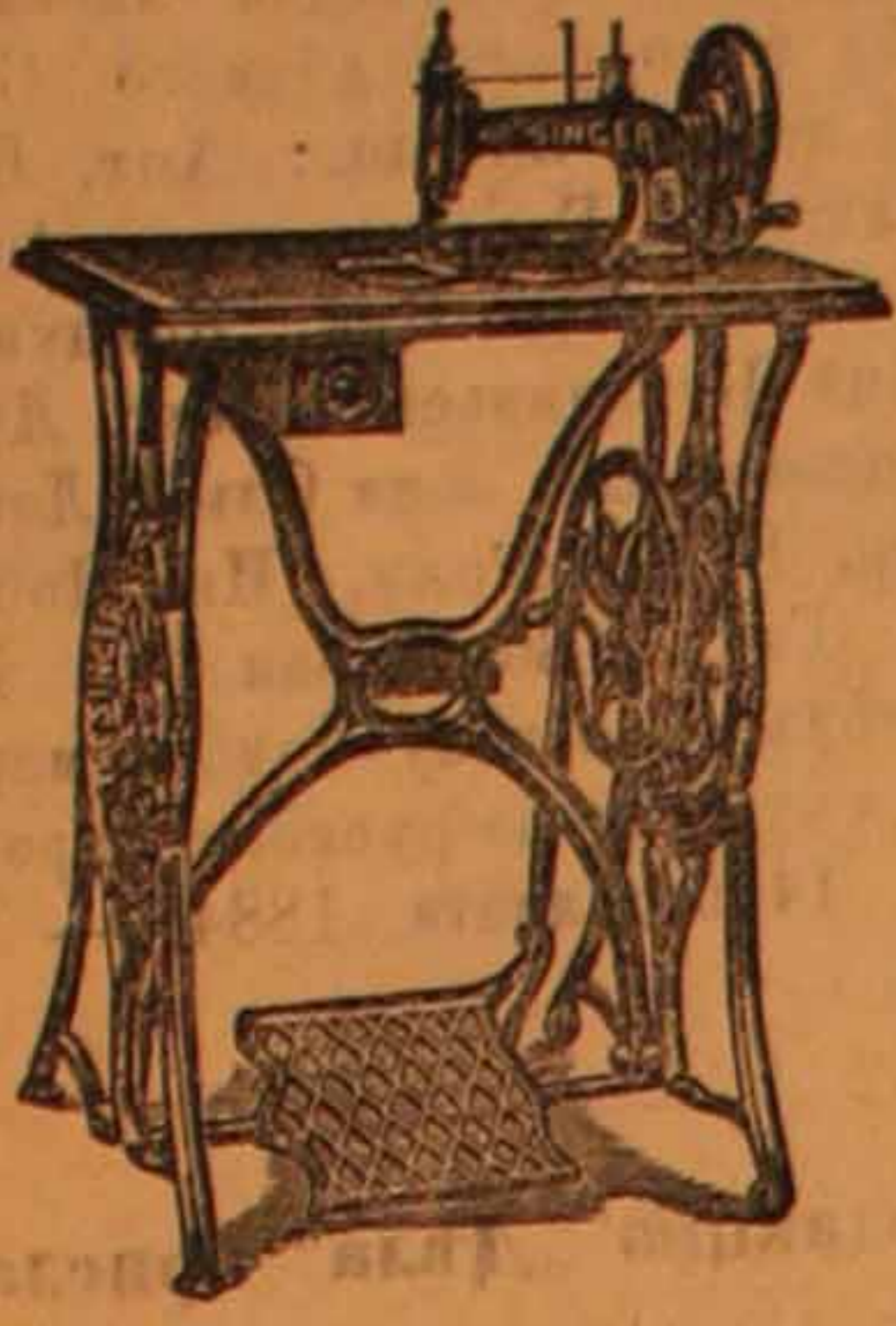
Симонъ Дєгєнъ у Львовѣ, ч. 19 ул. Валова.

(Прѣсєтєл о корєспѣдєнцїю вь нѣмецкѣмъ языкѣ.)

(Надѣсланє.)

Зєвртаємо увагу Вп. читателѣвъ на анонсъ о-бохъ фїрмъ М. Stein in Hamburg и Valentin & Co. in Hamburg, относячїиєся до Гамбургскѣи лѣтернїи грошевои, котра безперечно мусить заинтерєсувати публику и подає кождому случайнѣсть малымъ вы-даткомъ спробувати своего щастя.

20 процентъ за машину до шитя.

72 пейсатыхъ агентоу звязася черезъ пѣлый рѣкъ по краю и предлагася нашой легковѣрой публицѣ машины до шитя на раты, блягуе при тѣмъ своимъ жаргономъ, що то машины оригинальн америаньскыи и шо тѣ машины получили на выставѣ амстердамской дипломъ почетный и т. д.

Все то Фальшь и бляга!

Але длачого тѣ агенты такъ неутомимо угавлюють по краю и такъ блягують? — бо достають за то 20 процентъ отъ той квоты, котру подписано имъ на реперѣ за машину.

Прошу почислити кѣлько проценту платитъ нашъ бѣдный край лишь самымъ агентамъ машиннымъ.

Рахуюнокъ простый. Есть ихъ 7, каждый агентъ опродасъ рѣчно черезъ свою блягу шо найменше 50 машинъ, а перебѣна квота опроданоу машины 60 зр., а въ той квоты получае агенты 20 процентъ.

Памятай поважаныи читателю, шо длащ та фирма може платити агентамъ 20 проц., котра дае дуже лихъ машины за грубый грошѣ.

Такъ само дѣсася съ образамъ, годинами и тысячами другихъ рѣчей.

Щобы разъ зробиши конецъ такому страшному вызвокуваню нашой публицы, постановивъ и бѣтъ нового року держати на складѣ 3 роды машинъ до шитя Зингера, т. е. зъ трехъ рѣжывыхъ фабрыкъ по цѣнахъ найпростоувѣйшихъ.

Машины Зингера нѣжый съ найнов. полѣпшенями по 68, 55 и 45 зр.
Машины Зингера ручны по 48 и 38 зр.
Раты тыждневй 1 зр., мѣсячнй 3 зр., кварталнй 12 зр., готѣвкой же о 10% дешевше.

ГВАРАНТИЯ 5 ЛѢТЪ.

Въ виду новой уставы промышленной, шо якъ разъ вѣвошла въ житье, всяка зѣ стороны агентоу обѣщана гарантия и направа устае.

Иосифъ Иваницкй механикъ и властитель торговлѣ машинъ. Львовъ, готель Жоржа.
Принятй въ замѣну машины ужыванй, отпродую по той самой цѣнѣ по якѣй я прѣимивъ, т. е. ручнй отъ 3 до 12 зр., нѣжый отъ 5 до 15 зр.

НОВООТКРЫТА

Торговля церковныхъ знаярѣвъ, образѣвъ, ризъ и книгъ ТЕОДОРА СТАХЕВИЧА ВЪ СТАНИСЛАВОВѢ,

поручася Всесвятному Духовенству, славетнымъ громадамъ, церковнымъ комитетамъ и Высокопоставленной Публицѣ богатѣйшй выборъ:

матерй церковныхъ и ризъ готовыхъ, стихарѣвъ, балдахинѣвъ, хоругвоу, фанъ, плащеницъ, образѣвъ малеваныхъ на блясѣ и полотнѣ, до иконостасѣвъ, престолоу, и на стѣнахъ церковнй; алтарныи або образы процесіональнй; хрестоу наперестольныхъ, ручныхъ, и процесіональныхъ; хрестоу желѣзныхъ на гробы и полѣвыхъ, Евангелій, патрицй, чашъ, ампулокъ, дарохранительницъ, дароносницъ, хлѣбницъ до Военочного, кадильницъ, полкандроу (паукѣвъ), подѣвчницѣвъ (дѣхтарѣвъ), канделяброу, лампницъ, свѣтла церковного, диванѣвъ, цѣвѣтоу и проч.

Великий складъ товарѣвъ срѣбныхъ зъ хиньского срѣбла, а именню:

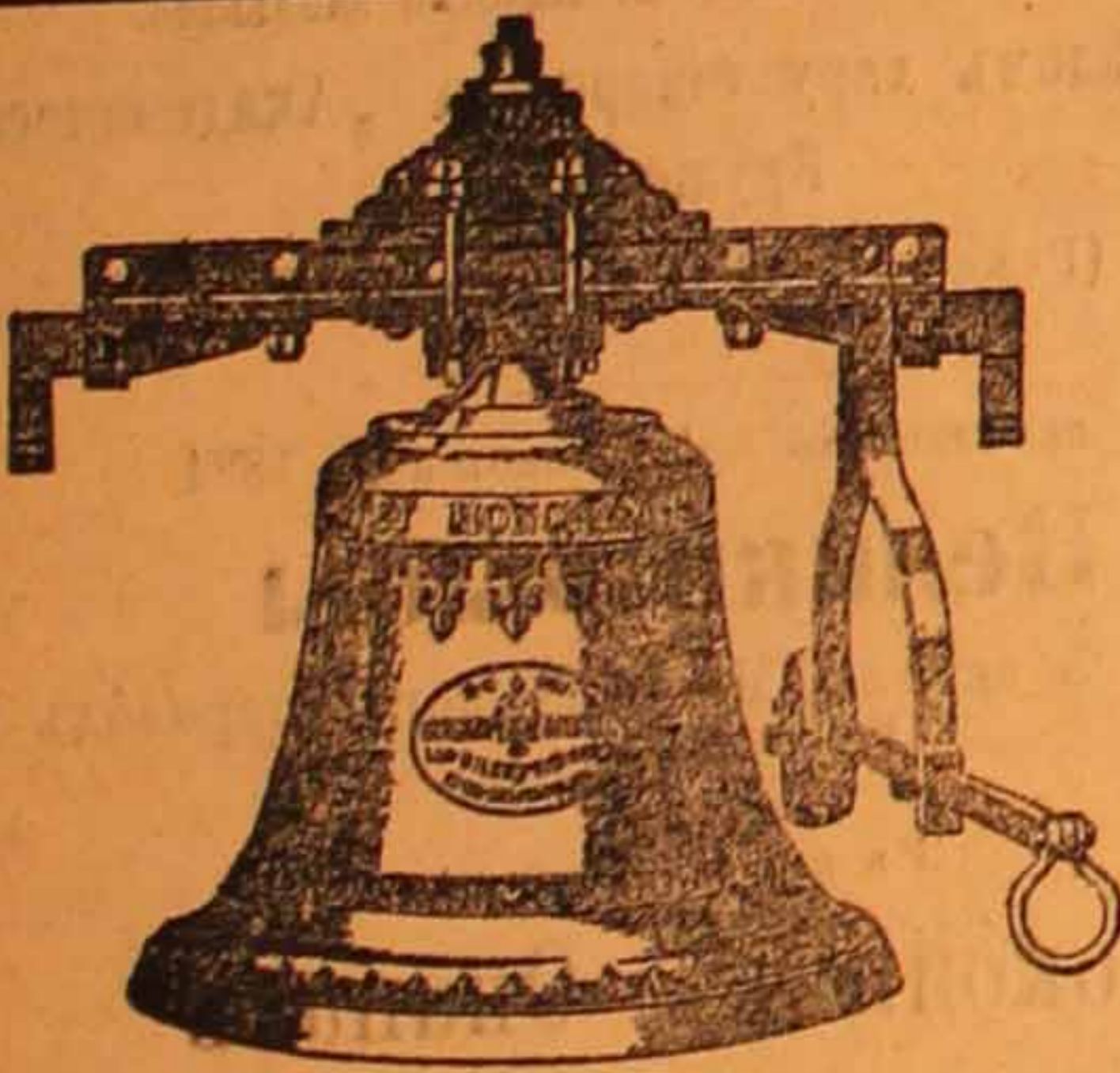
Лыжки, вилки, ножѣ столовыи и десероу, личочки до чаю и наву, чайники, цукорнички, тапки, коробки на масло и сырѣ, заставы столовыи на овочѣ и тѣота, дѣхтарѣ, канделябры столовыи и проч.

по дешевыхъ цѣнахъ

Всѣ замовлены въ вартости 100 зр. выслаеся франко.
Цѣнныи въ рускомъ языкѣ выслаеся на жданье даромъ.

Опакованье даромъ.

1194

Цѣс. кор. надворна отливарня дзвоноу и металлу Петра Гильцера въ Винеръ-Найштадт (Peter Hülzer in Wr.-Neustadt) 939 (23-24)

поручася для замовлень дзвоноу всякою величиню и звучности. За попередъ означеный звукъ чисто-гармонійный акордъ цѣлого подвоу гарантиуеся.

Гармонійный подвоу дзвоноу прирестольныхъ съ чистымъ сильнымъ звукомъ коштуе:

Зъ орѣбно-бѣлого никлю: Зъ альпака и мосажу:
1 подвоу отъ 4 дзвоуками 15 зр. 1 подвоу отъ 4 дзвоуками 10 зр.
1 " " " 12 зр. 1 " " " 8 зр.

Тяг отливарня существоуе отъ 1838 року и доси вылила 2946 болѣшихъ дзвоноу въ вѣзѣ 1,080,270 килогр. — Сплата такоу на раты.

Угорско-Француске

АКЦИОНЕ ТОВАРИСТВО УБЕЗПЕЧЕНЪ (Franco-Hongroise)

прѣимасе обезпечена на житье послѣ всякихъ существующихъ комбинацй, а именню за досованьемъ и безъ досованя. При обезпеченяхъ „за досованьемъ“ можна за обезпеченый капиталъ выпрати на передѣ въ отбуваючихся шо року тягненьяхъ.

Гварантійный фондъ „Franco-Hongroise“: Повно и готѣвкой влчаченый кап. акційный зр. 4,000,000 — Резервоуый фондъ по 31 грудня 1883 3,065,712-74 зр. 7,065,712-74

Въ рокахъ 1880—1883 выплачено для „Franco-Hongroise“ за обезпечена на житье зр. 32,640,406—

Въ томъ самѣмъ часѣ мало „Franco-Hongroise“ зр. 19,865,045-29 доходу зъ премій и выплатило зр. 13,973,545-02 бруто обезпечившимся всякихъ браншъ за шкоды выпранй и т. д.

Присочуена прѣимасе и удѣлае поясненъ:

Генеральнй Инспекторъ для Буковины и Галичины 1222 4—6 въ Черновцахъ, Herrgasse 25.

Проспектъ даромъ и франко.

I. Марковскй

отворивъ реставрацію и готель европейскй въ Коломыи

и поручася ласкавоу оцѣвъ Высокопоставленной Публицы. 2—6 1229

„ВЪ ОБОРОНѢ ЧЕСТИ“

повѣсть Г. Раймунда въ трехъ частяхъ. Цѣна 2 зр. 50 кр., съ пересылкою 2 зр. 70 кр. (Повѣсть тая стоить въ оригиналѣ нѣмецкомъ 8 зр. 40 кр.)

Дѣотати можна въ Администраціи „Дѣла“.

Въ администраціи „Дѣла“ можна дѣотати слѣдующй прадѣ бл. п. Володимира Барвѣньского:

- 2. БЕЗТАЛАННЕ СВАТАНЬЕ, образокъ зъ Галицкого житя, цѣна 80 кр.
- 3. ОТЧИТЬ ВЪ 100-ЛѢТНЙ РОКОВИНЫ ЦѢСАРЯ ИОСИФА П. 17 (29) падолиста 1880, цѣна 25 кр.
- 4. ВСЕСЬДА ВЫГОЛОШЕНА НА НАРОДНОМЪ ВѢЧУ РУСИ-НОВЪ 18 (30) падолиста 1880 о экономичныхъ сиравахъ, цѣна 15 кр.

Доходъ зъ першого твору призначе Родина покійника на памятникъ нагробный, зъ дальшихъ же трехъ працъ на стипендію им. Володимира Барвѣньского. (19—?)

ВЕЛИКА ЛОТЕРІЯ ГРОШЕВА

500.000 марокъ

9,290.100 марокъ.

яко наибольшу выграну подае въ несчастливѣмъ случаю найновѣйша, велика, державоу Гамбурга загарантована лотерія грошева.

Спеціально же:

1	Премія à М.	300000
1	выгр. à М.	200000
2	выгр. à М.	100000
1	выгр. à М.	90000
1	выгр. à М.	80000
2	выгр. à М.	70000
1	выгр. à М.	60000
2	выгр. à М.	50000
1	выгр. à М.	30000
5	выгр. à М.	20000
3	выгр. à М.	15000
26	выгр. à М.	10000
56	выгр. à М.	5000
106	выгр. à М.	3000
253	выгр. à М.	2000
6	выгр. à М.	1500
515	выгр. à М.	1000
1036	выгр. à М.	500
29020	выгр. à М.	145
19463	выгр. à М.	200, 150,
124, 100, 94, 67, 40, 20.		

Разомъ 50,500 выграныхъ, а кромѣ того ще одна премія, прйдутъ въ семи классахъ певно до порѣшеня. 1217 1—4

Найновѣйша велика, высланнымъ правительствомъ державнымъ въ ГАМБУРГУ дозволена и цѣлымъ майнѣ державнымъ загарантована лотерія грошева содержитъ 100000 лосѣвъ, зъ котрыхъ 50,500 лосѣвъ, отъ больше лѣтъ половина будутъ выгнати одиъ по другѣмъ, въ семи классахъ съ сточными тутъ побѣды выграными; цѣлымъ капиталъ, шо мае высласуватися, выноситъ

Черезъ богатство выграныхъ, малочислѣ высласуватися въ сѣй великой лотеріи грошевой, якъ такоу черезъ наибольшу можливу гарантію и точну выплату выграныхъ тѣшитася лотерія сѣя воюды великою прихильностю. Пѣломъ постановѣ цѣлау управлею нею особна до сего призначена генеральна дирекція и держава надѣруе цѣле предпринятю.

Особливе бѣднѣишѣ сѣя лотеріи грошевой дешиать въ еи користнѣмъ урядженю, шо все 50,500 выграныхъ маюють вже певно рѣшитися въ кѣлькихъ мѣсяцахъ а именню въ семи классахъ.

Годовна выграна першоу класу выноситъ 50,000 марокъ, збольшася отътокъ въ другѣй класѣ на 60,000, въ третѣй на 70,000, въ четвѣртѣй на 80,000, въ пятѣй на 90,000, въ шестѣй на 100,000, а въ семѣй оветуально на 500,000, оеціально же на 300,000, 200,000 марокъ и такъ дальше.

Продажъ оригинальнхъ лосѣвъ сѣя грошевой лотеріи повѣрено обомъ подписанымъ домамъ торговельнымъ а все тѣ, шо хотять взяти участь въ закупкѣ оригинальнхъ лосѣвъ, зводлѣтъ съ своимъ замовленемъ отнестися просто до одного зъ нихъ.

Поважаныхъ замовляючихъ просимо, щобы припадаючй сумы залучали при замовленяхъ въ австр. банкнотахъ або маркахъ почтовыми. Можна такоу послати грошй наизнаками почтовыми, на бажанье выкууются такоу припорученя за послѣплатоу.

Ща тягненье выграноу першоу класу коштуе
1 цѣлый лосѣ оригинальнй зр. а. в. 3.50 зр.
1 половина лосу оригиналь. зр. а. в. 1.75 зр.
1 четвѣрь лосу оригиналь зр. а. в. 0.90 зр.

Каждый получатъ на руку оригинальнй лосѣ заосмотреный гербомъ державнымъ а равночасно и урядовый плянъ лосования, зъ которого можна довѣдатися все бляше, тягненье выграныхъ, дату тягненья и вкладки рѣжывыхъ класѣ. Заразъ по тягненью получатъ каждый участникъ урядоу, державнымъ гербомъ заосмотрену листу выграныхъ, котра подае точно выгранй а взглядоу числа, котрй выгнати. Выплата выграныхъ сабуе послѣ плянъ ретельно и подѣ гарантією державы. Наконѣ-бѣ неодаждано полудителемъ не годивоу плянъ лосования, то мы радо готовы недогоднй лосу передѣ тягненьемъ назадъ взяти и отлати получену за нихъ суму. На бажанье высласуются урядовй плянъ лосования на передѣ даромъ. Позаякъ мы сподѣваемся до сего нового тягненья выграныхъ часленнхъ поручень, то просимо, щобы все замовленя можна съ воено старанносноу выконати, присылати намъ тѣмъ-же якъ найспроще на каждый случай однакоу передѣ

1 грудня 1884

просто до одного зъ подписаныхъ тутъ голловныхъ бюрѣ лотерійныхъ.

M. Stein
Steinweg 5
HAMBURG.

Valentin & Co.
Königsstrasse 36-38
HAMBURG.

Каждый мае у насъ ту користь, шо получае оригинальнй лосѣ безъ посередничства и подрѣдничѣвъ и для того получае каждый не лишь урядовй листу выграныхъ въ найкоротшѣмъ можливѣмъ часѣ по тягненью и безъ пригадуваня, але такоу и оригинальнй лосѣ завѣстыи по назначеныхъ послѣ плянъ цѣнахъ безъ якоу нужды надѣвжн.

АЦИЕНДА

австро-Француске товариство обезпечень отъ элементарныхъ шкодъ и припадковъ.

австро-Француске товариство обезпечень на ренты и житье.

ДИРЕКЦІЯ

Вѣдень I, Wipplingerstrasse, 43.

Акційный капиталъ:

2,400,000 зр. въ золотѣ. || 2,400,000 зр. въ золотѣ.

концессіоноване декретомъ ц. к. министерства внутрѣшнихъ дѣлъ зъ дня 21 цѣвтя 1882 р. п. 3961.

Обезпечасе: церкви, школы, приходскй, громадскй и сельскй будынки отъ огню, збѣжѣ отъ огню и граду.

Обезпечасе на житье людей у всехъ возможныхъ комбинацйяхъ, якъ: на случай смерти, пережитя, на ренты и посаги подѣ дуже користными и пристоупными условіями.

Выплаченй шкоды за рокъ 1883 выносагъ 2,992,952 зр. 02 кр.

Узысканй преміи за рокъ 1883 выносагъ 5,317,544 зр. 64 кр.

Уплачена 5% провизія Заступничтвомъ у Львовѣ отъ рускихъ полицѣ выносагъ 10 000

1220 2-5

Обезпеченя и чи

Заступничтво у Львовѣ и провинціи.